

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 136: Forslag til lov om ændring af lov om befordringsrabat til efterlønsmodtagere. (Modtagere af overgangsydelse og seniorydelse).

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen). (Fremsat 10/12 97. Første behandling 16/12 97. Betænkning 14/1 98. Anden behandling 20/1 98).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 112 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 41:

Forslag til folketingsbeslutning om at fjerne CO₂-afgifterne på erhvervslivet og de dertil hørende tilbageføringsordninger og erstatte dem med regler om fælles gennemførelse, det såkaldte joint implementation.

Af Hans Christian Schmidt (V), Niels Jørgen Langkilde (KF), Kim Behrke (FP) og Ole Donner (DF) m.fl.

(Fremsat 29/10 97. Første behandling 20/11 97. Betænkning 14/1 98).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Hans Christian Schmidt (V):

Det er ikke så meget for at begynde at gennemgå forslaget igen, for det er jo bekendt, men det

er mere for at give et par enkelte bemærkninger til den politiske udvikling, der er på området.

Siden forslaget blev fremsat, har vi jo hørt miljøministeren tale i rosede vendinger om sin indsats i Kyoto. Det skal jeg ikke bedømme ved denne lejlighed, kun udtrykke lidt forundring over, at når netop joint implementation havde en væsentlig rolle i Kyoto, har det i EU, har det i Dansk Industri, har det i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, har det i Dansk Metal, og har det i hele højrefløjen herinde i Folketinget, kan man undre sig over, at det slet ikke har gjort indtryk på regeringen, så man måske ville gå ind i en forhandling på dette område.

Og dog, lidt indtryk har det gjort. Vi har i de seneste dage kunnet læse, at den miljøpolitiske ordfører fra Socialdemokratiet, hr. Martin Glestrup, har sagt noget om, at regeringen må erkende, at den ikke kan leve op til det, der blev lovet om, at de CO₂-afgifter, der er blevet opkrævet, skulle føres tilbage til industrien og til virksomhederne.

I sig selv er det måske ikke tankevækkende, at det er noget, som man ikke kan leve op til, men det burde have affødt, at man sagde: Hvad gør vi så? I stedet for får vi nu et forslag om, at man kan bruge disse penge i Østeuropa. Hvis man har været en tur i Østeuropa, som Miljø- og Planlægningsudvalget var det her i efteråret, ved man, at hvis der er noget, som de tidligere stater i Østeuropa trænger til, så er det joint implementation, så er det en håndsrækning fra de vestlige lande til at få gjort noget ved det miljøsvineri, der er derovre. Men igen, det har ikke affødt reaktioner fra regeringen.

Jeg har noteret mig, at miljøministeren i en avis har tilkendegivet, at han er positiv over for, at de penge, 700-800 mio. kr. er det vel, som man mangler at få tilbageført, hvilket er et rent løftebrud, kunne man måske bruge nogle af til at investere i Østeuropa.

Men det, som det reelt handler om, er jo, at man går ind for forslaget og får afskaffet disse CO₂-afgifter, hvor det har vist sig, at man ikke kan leve op til de løfter, som man selv har givet om at tilbageføre pengene, og i stedet sørger for at komme i gang med joint implementation f.eks. i Østeuropa, sådan at vi virkelig får noget for vores penge.

Måske er det et udtryk for en opgivende holdning fra regeringen, når det drejer sig om miljøpolitik. Hvis ikke den taler om afgifter, har den meget svært ved at have visioner. Det er selvfølgelig en erkendelse, men det er trist for